

Stisk ruky Rudolfa Havlovi
k sedmdesátinám

Nevídám Rudolfa Havla často. Naše schůzky bývaly vždy jen pracovní anebo to byla jen letmá setkání. Ale vždycky jsme si měli co říci. A doma, mezi svými knihami, cítím často, jak je mezi nimi přítomný. Patří mezi strážce české literatury, její čistoty a vytríbenosti. V jeho práci dosáhla naše editorská činnost bezesporu mistrovské výše a vědecké přesnosti. Za to mu patří dík všech, jimž se stala česká kniha ať tak či onak osudem.

Poznal jsem Rudolfa Havla jako přesného a nezištného vědeckého pracovníka, plně zaujatého vždy svým autorem. Z našeho styku uvedu alespoň jeden příklad za všechny: potkal jsem ho jednou nedaleko Karlova mostu a sděloval jsem mu, že snacha básníka Antonína Sovy paní Marie Sovová našla při stěhování balíček s dopisy F. X. Šaldy Antonínu Sovovi a zapůjčila mi jej. A Rudolf Havel okamžitě reagoval a prozradil mi, že ví o dopisech Sovových Šaldovi, o nichž se léta tradovalo, že shořely při náletu v únoru 1945 v bytě Šaldova bratra na Vinohradech. A tak mohla vzniknout knížka, v níž jsem tyto dopisy v roce 1967 v Akademii v edici Prameny k dějinám české literatury vydal. Rudolf Havel má na tomto vydání nesmírnou zásluhu a nebýt toho náhodného setkání, sotva by ^{se}tato knížka zrodila.

Za to tedy i za všechno, co Rudolf Havel udělal, dělá a bude jistě ještě, ještě dlouho dělat pro českou literaturu, mu patří i můj dík a upřímný stisk ruky s přáním zdraví, tvůrčí pohody a osobní spokojenosti k jeho sedmdesátinám.

Josef Zika